DE COM EULOGI ENREDA VA DESBARATAR EL TERRIBLE COMPLOT PER RESTAURAR EL FEIXISME A EUROPA

Començaré presentant-me. Em dic Eulogi Enreda i sóc repartidor de pizzes a domicili. Poques persones saben que abans de dedicar-me a aquest noble art vaig fer tota mena d'oficis impensables, que ara no venen al cas. Un treball d'aquests, que per fortuna per a la meva salut em va durar poc, va ser el d'agent especial del CESID. Una feina poc valorada però més emocionant del que pot semblar en un principi.

En la meva primera (i única) missió vaig haver d'infiltrar-me en una perillosa banda de skinheads que se sospitava que n'estava organitzant una de grossa, segons un dels nostres informadors havia pogut revelar quan li havien tret els tubs de la

boca a l'hospital on es recuperava. Després d'un temps d'avorrides *razzies* nocturnes per fer neteges ètniques al voltant del Bernabeu, els nois de la banda em van portar per fi a una reunió secreta en un *zulo* que tenia un capitost neofeixista al cor dels Monegros. El que segueix a continuació són extractes no censurats dels expedients que vaig escriure i que han estat guardats fins ara a les caixes fortes del CESID. Per sort vaig ser pou llest com per guardar-me'n una còpia i ara els he pogut vendre en exclusiva a aquesta revista. Els faig públics avui amb gran risc per a la meva integritat física.

Expedient número 201175
Espanya, 23 de desembre de 1989

(…) Als Monegros vaig tenir l'honor de conèixer una figura mítica de la història de la Ciència espanyola, el gran doctor Francostein, el pare del Monstre que portava el seu nom, qui tothom donava per desaparegut després dels famosos experiments aquella llòbrega nit de llamps i trons al *pazo* encantat de la seva família. No se sabia com, però havia sobreviscut. El baró (d'edat sorprenentment avançada) estava confinat

a una cadira de rodes i no s'aguantava ni la dentadura postissa. S'entreveia, però, que el seu cervell encara funcionava al màxim. Quina en durien de cap aquell geni i els seus sequaços?

A la reunió secreta, junt amb altres membres de selectes grups skins europeus i algun polític passat de moda, també hi van assistir dos membres reconeguts de la investigació biomèdica de tots els temps: el doctor Von Stronvich (creador de la primera patata transgènica que quan es fregeix canta el Cara al Sol) y el doctor Fröckhausen (clonador compulsiu que portava anys provant de fabricar un nou Hitler a partir de cèl·lules d'ovella, amb poc èxit fins el moment). La meva missió s'havia convertit de cop i volta en desemmascarar els temibles plans d'aquell trio de científics perversos i evitar que posessin en perill l'estabilitat del món occidental, cosa que segur que pretenien fer.

-Com tots sabeu –va començar un personatge amb gavardina i ulleres fosques que no podia reconèixer bé des d'on estava-, estem a punt de fer l'experiment del segle: la creació d'un ésser humà perfecte. El Superhome! Per a això comptem amb els tres científics més experts del món en aquest terreny. A la meva dreta, el gran Francostein. Ell ja ho va provar un cop, això de

construir el superhome, si bé ja sabem que alguna cosa no va acabar de rutllar del tot. Però la ciència ha avançat una barbaritat i segur que avui en dia serà molt més senzill superar tots els petits problemes tècnics que puguin aparèixer.

Francostein va barbotejar alguns mots incomprensibles tot enviant les dents de porcellana a l'altra punta de l'habitació.

-El Doctor Fröckhausen –va continuar l'estrany personatge quan Francostein va deixar de fer sorollets- ha aconseguit, després de tasques arqueològiques de dificultat extrema, rescatar una mostra d'esperma del *Fürher* que estava incrustat a les parets del lavabo del que havia estat el seu *búnker* secret. Sembla ser que la qualitat innegable dels seus espermatozoides fossilitzats ha fet que la informació genètica es mantingués intacta tots aquests anys.

-*Sieg Hail*! –va cridar el Doctor Fröckhausen orgullós, i tots els presents se li van unir, fervorosos.

-I finalment, a la meva esquerra, el doctor Von Stronvich, que després de nombroses anàlisis i una investigació acurada, ha trobat l'úter genèticament perfecte per als nostres propòsits: el d'una jove model ària –els presents van llençar crits d'admiració quan el de la gavardina els va

ensenyar una foto de la noia en banyador –. Una clonació usant el material genètic del nostre líder difunt i la matèria primera de la bella germana aconseguirà un nou *Führer*, però, ara sí, més alt i més ros que el primer. I ja que hi som, millor sense el bigotet.

La sala va embogir llavors en un esclat de crits victoriosos. Tothom es va posar a cantar himnes prehistòrics i a aixecar els braços a tort i a dret. Va haver-hi algun discurset més sense importància, sobretot planificant el futur gloriós del Quart Reich i a quina ètnia es dedicarien a exterminar aquest cop quan tinguessin el poder. La nit es va acabar amb una borratxera comuna a cop de cervesa alemanya, *finos* i *chistorra* de Burgos que el grup nacional d'skins havia rapinyat especialment per a l'ocasió. (…)

Expedient número 201196
En algun lloc del Brasil, 2 d'Agost de 1990

(…) Vaig poder deixar per fi el grup d'skins, que m'havien agafat carinyo i em volien regalar un bat de beisbol de metall com a record de la meva estada entre ells, i amb l'ajut del superordinador *Matilde* vam localitzar uns

moviments monetaris de certs personatges ultradretans reconeguts de tot Europa. Això ens va fer sospitar que el laboratori secret on s'estava fabricant el Superhome estava al cor de la selva brasilera. Com que jo havia destapat el cas, em va tocar a mi disfressar-me de dona de fer feines bahiana i colar-me en el complex científic. No va ser senzill tot plegat, però unes referències falses i uns coixins a la pitrera van ajudar bastant.

Un cop a dins, vaig localitzar ràpidament els tres savis, que treballaven frenèticament en una sala del laboratori, manejant maquinetes d'aquestes que surten a les pel·lícules d'experiments genètics. Francostein estava aparcat en un racó donant ordres incomprensibles des de la seva cadira de rodes, i els altres dos es movien nerviosos d'un costat a l'altre barrejant components i mirant pel microscopi. Semblava que estaven a punt d'aconseguir alguna cosa important.

-Eureka!! –va cridar de sobte Von Stronvich.

Semblava que ja ho havien trobat. Havia arribat al moment just! Vaig acostar-me cap al lloc dels fets fent veure que treia la pols de les provetes de l'armari més proper. Von Stronvich seguí:

- Aquest esperma ja funciona! Ara només ens queda raptar i inseminar la senyoreta en qüestió i controlar que els nou mesos de l'embaràs siguin el més tranquils possibles per a la nostra incubadora. Les nostres hosts destacades al centre d'Europa s'encarregaran d'aquesta vital labor. Quan acabi tot el procés, ens tornarem a reunir per avaluar els resultats del nou experiment i ultimar els detalls de la conquesta del planeta segons els plans establerts.

-*Sieg Hail*! – assentí emocionat el Doctor Fröckhausen.

Immediatament un forçut cap rapat es va emportar la proveta que contenia el resultat de l'experiment en un tub criogènic i va desaparèixer abans no hi pogués intervenir. Havia fallat! Si volia aturar aquell pla diabòlic m'hauria de desplaçar de nou cap a Europa i oblidar-me d'aquelles tres mòmies per uns mesos.

Expedient número 201534

Alemanya, al cor de la Selva Negra, 2 de Maig de 1991

(…) Vaig començar la següent fase del pla seguint la model per tot arreu, nit i dia, per tal

d'evitar que la inseminessin per sorpresa, però els seus guardaespatlles es van pensar que era un fan trastocat i quan em van enganxar em van fer una cara nova. Vaig sortir de l'hospital uns dies després. Massa tard: la model ja havia estat raptada en una desfilada a París per a Gaultier, narcotitzada, prenyada veloçment i retornada a la passarel·la abans que ningú la trobés a faltar. Ho vaig deduir per la història de la desaparició-reaparició que explicava un bidell francès a qui ningú no feia massa cas.

Vaig estar controlant la model (a distància, aquest cop), però el seu servei de premsa va aconseguir dissimular molt bé tot l'assumpte de l'embaràs i els rumors que la noia s'estava engreixant. No podia fer res més que estar a l'aguait. (…)

Els darrers mesos la noia va desaparèixer de la vida pública al·legant que necessitava un descans de tot aquell *stress* i es va retirar a una clínica de repòs instal·lada a la selva negra. El que no sabia ningú era que la clínica estava controlada per Von Stronvich, Fröckhausen i Francostein.

Un cop més vaig haver de recórrer a les meves habilitats en l'art de la disfressa per introduir-me en el recinte, aquest cop contractat com a immigrant kurd reciclat com a infermer. Durant

unes setmanes no vaig poder fer res més que vigilar la cambra de la model, que estava dia i nit guardada per musculosos skinheads amb cara de pocs amics. La noia seguia aliena al terrible pla que la tenia com a protagonista, i passava l'estona llegint revistes del cor i fent-se la manicura.

Va arribar finalment el dia del part i el quiròfan reservat per a l'ocasió semblava una plaça de braus el dia de San Isidro. Estava ple dels màxims dirigents de les organitzacions neofeixistes del continent, els socis inversors del projecte i el paio de la gavardina negra i les ulleres fosques, que ja estava segur que era el qui manava més. Però tampoc aquest cop vaig poder-li veure bé la cara.

A part, estaven els tres doctors situats al voltant de la pacient, que, atrafegada com estava, no s'adonava que tenia tant de públic pendent d'ella. Amb tot l'enrenou no va ser difícil infiltrar-m'hi discretament empenyent una llitera buida. Els presents amb prou feines si podien mantenir l'emoció.

Al cap d'una estona, entre gemecs i convulsions per fi va treure el cap el nou nat.

-És un...és un monstre! –va exclamar la llevadora esfereïda.

El nen ho era tot menys l'exponent perfecte del model ari. Tirant a grassonet i rabassut, com

la primera criatura de Francostein, el nadó tenia ales de coleòpter a l'esquena i el cap d'una mosca hipertrofiada de pel·lícula de sèrie B dels anys cinquanta. Estava clar que hi havia hagut una barreja genètica inesperada, entre les mostres de procedència dubtosa del Doctor Fröckhausen i la valuosa col·laboració de Francostein. Allò no havia funcionat gens bé.

- Com que un monstre? *Scheize*!? –va saltar Von Stronvich incrèdul.

- Mmbrgl!! –va afegir Francostein tot empassant-se la dentadura de l'esglai.

Totes les cares es van girar simultàniament cap el trio de científics demanant una explicació. La multitud feixista treia foc pels queixals i ja anava preparant les cadenes i els bats de beisbol per donar una lliçó als savis incompetents.

-És una conspiració Judeo-masònica! –va excusar-se Von Stronvich, insegur.

El Doctor Fröckhausen, veient que tenien les de perdre va treure la *lugger* que sempre duia al damunt i va començar a disparar a tort i a dret, ferint en el seu paroxisme a més d'un dels presents, que es començaren a dessagnar entre crits de *Hail Hitler*. Els skins de seguretat no van tardar a respondre. Tothom es va posar a córrer en totes direccions i a xocar histèricament mentre

les víctimes del foc creuat anaven augmentant veloçment. La mare del monstre, suada i amb les cames encara obertes, no entenia res del que estava passant: ni qui era tota aquella gent, ni perquè s'estaven matant a trets, ni perquè el fill d'una model alta i rossa havia sortit com un puzzle mal fet de la col·lecció d'insectes d'un biòleg sonat.

Aprofitant la confusió vaig posar la noia sobre la llitera i me la vaig endur a tota velocitat d'aquell infern. No li vaig explicar res de la veritable història de la conspiració, és clar, i em vaig fer fonedís abans no aparegués la policia, abandonant-la sota un faig, amb el nen als braços. Vaig comprovar als diaris de l'endemà que ningú no havia sabut massa bé que havia passat en aquella clínica. Només uns quants neofeixistes estossinant-se entre ells en un quiròfan; no era cap notícia important. Ni una paraula del fill il·legítim i mutant d'una famosa model. (…)

De tornada a casa vaig presentar immediatament la meva dimissió com a agent secret: era massa estressant per a mi. D'acord que es viatja molt, i et disfresses més que el Mortadelo, però a mi em va una altra mena d'acció. Els meus caps van lamentar molt la pèrdua d'un agent tan competent i em van donar

una medalla de llautó molt bonica que al darrera porta escrit *"A Eulogio Enreda, por servicios prestados a la Patria*". Des d'aquell dia, però, he anat seguint pel meu compte el cas a través dels diaris i altres fonts d'informació paral·leles. Alguns rumors que vaig pescar a finals de l'any passat situaven les restes del Doctor Francostein de nou a Galícia, mantingut en vida artificialment per un líder d'un partit polític que té força acceptació per aquelles terres, ves a saber amb quina ominosa finalitat. El Doctor Fröckhausen es va canviar el nom per un de més comercial i ara ofereix el seus serveis de clonació anunciant-se a la televisió americana. El Doctor Von Stronvich, greument ferit la nit dels fets, emigrà d'estranquis a Irlanda per poder morir en un camp de patates, els tubercles que tan estimava.

Per altra banda, el monstre va ser enviat a un orfenat d'unes monges bavareses, que s'encarreguen des de llavors de la seva educació cristiana sense fixar-se massa en el seu aspecte estrafolari. A part d'una extremada força, té altres habilitats que l'han fet famós entre els seus companys, especialment la de poder volar per la nit fins a la finestra del dormitori de les noies. Estic segur que li anirà bé en la vida si sap com aprofitar-se de les seves peculiaritats. I si més no,

sempre tindrà un lloc a Hollywood on segur que l'acceptaran amb els braços oberts.

Sigui com sigui, sembla que actualment cap d'aquests elements representa una amenaça seriosa per a la democràcia a Europa. Però caldrà seguir vigilant atentament, perquè mai se sap de quin cantó pot venir un nou perill. Per sort estem en mans dels nostres serveis d'intel·ligència, sempre al peu del canó, lluitant altruistament pel benestar dels seus ciutadans i ciutadanes.

De com vaig passar de la gloriosa feina d'ocupar-me de la seguretat nacional a repartir pizzes amb diligència llegendària més val que en parlem un altre dia.

(Amb l'ajut de Fracesc Bover)